

РЕШЕНИЕ

№ 9232

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9033** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 20808 от 19.08.2025 г. и вх. № 21487 от 27.08.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от И. Б. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 8, чрез адв. Е. М. А. от АК-П., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис 3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2А, б. "а" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 25-[ЕГН] от 25.07.2025 г., издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която по отношение на оспорвания в качеството му на собственик е приложена ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от 6 месеца".

В жалбата се твърди, че в обстоятелствената част на оспорената заповед не са релевирани факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, поради което не са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК за постановяване на мотивиран административен акт. Излагат се аргументи, че в ЗППАМ не е посочена връзката на жалбоподателя с извършеното нарушение. Твърди се нарушение на принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК, тъй като прилагането на процесната ПАМ не е обосновано и не е доказана необходимостта от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, но с наложената ПАМ се ограничават правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото. В хода на съдебното производство,

жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. А., която поддържа жалбата и моли обжалваната заповед да бъде отменена като неправилна и незаконосъобразна. Претендира сторените по делото разноски, съгласно депозиран списък.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител. По делото е постъпило писмено становище от него чрез юрк. Й.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 3696191 от 22.07.2025 г., издаден от М. Г. Н., на длъжност „инспектор“ при 08 РУ-СДВР, с който е установено, че Г. Г. С., на 22.07.2025 г., около 10:20 ч., в [населено място], по ул. С. шосе с посока на движение от Софийски околоръстен път към [населено място], управлява състав от ППС, товарен автомобил Т. Т., бордо (металик) на цвят, с табели с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Н. В. Г., с прикачено ремарке за лек автомобил Х. Х. С (платтформа), сив на цвят, с табела с регистрационен номер СВ0334ЕЕ, собственост на И. Б. Б. (ремаркетото е от категория 02). Водачът е спрял за проверка на ул. С. шосе срещу банята в [населено място]. При извършената проверка е установено, че водачът управлява ППС без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него ППС. Управляваният лек автомобил Т. е с допустима максимална маса 2315 килограма, а тегленото ремарке – с допустима максимална маса 2000 килограма. Общата допустима максимална маса на двете превозни средства е 4315 кг., съгласно чл. 150А, ал. 2, т. 6 ЗДвП съставът от ППС надвишава допустимата максимална маса от 4250 кг., т.е. за него се изисква категория ВЕ, която водачът не притежава. Установено е, че водачът управлява със СУПМС, издадено от Федерална Република Германия с № К2106519981, издадено на 05.05.2010 г. с придобити категории А и В. Установено е, че водачът е сам в автомобила.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 25.07.2025 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство, поради което е заповядал временно да се прекрати регистрацията на пътното превозно средство за срок от 6 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи, както и постъпилите от трети неучастващи по делото лица, съгласно указания на съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на инспектор И. В. Й. при ОПП -

СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. и заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република Б.. В чл. 30, ал. 1 от ЗМВР са посочени контролните дейности, осъществявани от органите на МВР като в т. 5 са предвидени проверки за спазване на правилата за движение по пътищата, техническата изправност, регистрацията на МПС, на водачите на МПС и при пътнотранспортни произшествия. Заповедта на министъра на вътрешните работи, издадена на 02.12.2021 г. и посочена като номер по – горе, в т. 1.3. определя Областните дирекции на МВР и СДВР да осъществяват контрол по ЗДвП. Следователно СДВР е служба за контрол по смисъла на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, която може да прилага ПАМ. Тези ПАМ се прилагат от ръководителя на СДВР или от оправомощени от него длъжностни лица. Оправомощаването на длъжностните лица е извършено с цитираната заповед на директора на СДВР от 07.07.2023 г., в чиято т. 1 изрично е записано, че държавните служители – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР могат да прилагат с мотивира заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП. От приетото по делото Удостоверение, издадено от началник на 01 сектор към отдел "Човешки ресурси" – СДВР, се установява, че И. В. Й. със Заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. на директора на СДВР, е преназначена на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), която длъжност е изпълнявала към 25.07.2025 г. С оглед посочените данни обжалваната заповед е издадена от компетентен орган.

Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите и правните обстоятелства, възприети от органа, поради което съдът намира, че заповедта е мотивирана.

Относно наведените от жалбоподателя твърдения за липса на релевирани факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, поради което не са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК за постановяване на мотивиран административен акт, съдът ги намира за неоснователни. В заповедта за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП изрично е посочено, че същата се издава въз основа на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия GA, бланков № 3696191 от 22.07.2025. В АУАН е описана цялата фактическа обстановка във връзка с налагането на ПАМ, поради което не е необходимо преповтаряне на съдържанието му. Тук следва да се припомни и ТР № 16 от 31.03.975 г. на ВС, ОСГК, в което изрично е предвидено, че мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата. В случая административния орган се е позовал на съставения по-рано АУАН на оспорващия. Следователно не е допуснато нарушение на чл. 59, ал. 2 АПК, което да води от отмяна на обжалваната заповед. При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Според разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената в настоящето производство заповед е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от

ЗДвП, който текст предвижда "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година".

Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ е управлението на МПС без да е правоспособен водачът, да не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. В процесния случай водачът, Г. Г. С., притежава свидетелство за управление категории А, А1, В, М, а управляваният от него състав от ППС е с обща допустима максимална маса от 4315 кг., за което според чл. 150а, ал. 2, т. 6 и 7 от ЗДвП се изисква свидетелство за управление, валидно за категорията ВЕ (обща допустимата максимална маса на състава над 4,2 тона и допустимата максимална маса на ремаркетото или полуремаркетото под 3,5 тона). Законодателят е уредил в чл. 150а от ЗДвП като критерий за нужното свидетелство за управление на дадено превозно средство неговата допустима "максимална маса". Следователно водачът е управлявал превозно средство, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП императивно въвежда ПАМ по отношение на лице, което управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, т. е. законодателят е предвидил забрана за водачи на МПС да шофират без да притежават свидетелство за управление, което е валидно за управляваното МПС. Следователно, за да се наруши тази забрана трябва да са налице две кумулативни предпоставки: първо, лицето към момента на проверката да управлява МПС и второ, в резултата на проверката да се установи, че то не притежава валидно свидетелство за управление за съответното МПС. Която и от тези две предпоставки да не е налице, то не може да се вмени извършването на нарушение по чл. 171, т. 2а, б. "а". В случая и двете кумулативни предпоставки са налице.

Във връзка с наведения от жалбоподателя аргумент за липса на данни, които да доказват знанието на собственика на ремаркетото относно закачането му към автомобил с маса, по-голяма от 2 тона, съдът намира твърденията за неотнормирани към настоящото производство. Законът не поставя субективното отношение на собствениците на ППС, които са част от управлявания от водача състав, като част от необходимите предпоставки за извършване на нарушението по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, следователно субективното отношение не е релевантно и не може да обоснове незаконосъобразност на наложената ПАМ.

С оглед нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП законодателят е предвидил, че за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения и налагането на ПАМ по отношение на лице, което управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - административната мярка е

прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година. Изложените от жалбоподателя аргументи за нарушаване на принципа за съразмерност (чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК) в процесния случай съдът намира за неоснователни. Наложена ПАМ е с временен характер, както изрично е предвидено в оспорвания административен акт. Срокът, в който се прекръпява регистрацията на пътното превозно средство е нормативно предвиден и подлежи на преценката на административния орган, който в случая е приложим минимално предвидения срок от 6 месеца.

От текста на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е видно, че предвидената ПАМ – прекръпяване на срок на регистрацията на ППС за срок от 6 м. до 1 г. се налага не само на водач, който е управлявал съответното ППС (в процесния случай състав от ППС), без да има необходимата правоспособност, но такава ПАМ може да бъде наложена и на лица, които са собственици на ППС, което е било управлявано от неправоспособен водач. Видно е, че целта на закона е както да се възпрепятства шофиране на ППС от неправоспособни лица, така и да бъдат възпирани собствениците да предоставят своите ППС на неправоспособни водачи, с оглед защита на особено съществени обществени интереси – живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините

Следователно законосъобразен се явява изводът на административния орган за наличие на предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на основание на която разпоредба е наложена процесната принудителната административна мярка "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца".

С оглед горното съдът намира обжалваният административен акт за законосъобразен, поради което следва да се отхвърли жалбата.

При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 102.26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента) на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. последно от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Б. Б., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2А, б“а“ от ЗДвП № 25-[ЕГН] от 25.07.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА И. Б. Б., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента). Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: